

A *tévedett* : *tévedt* kettősség történetéhez

1. Megemlékezés és témaválasztás

Írásommal tisztelt és kedves munkatársam, Elekfi László tanár úr emléke előtt szeretnék tisztelni.

Még a múlt század végén Elekfi László igen alapos és érdekes elemzést tett közzé a szóalakok eltérő toldalékolásában megmutatkozó jelentéskülönbségekről (Elekfi 1998). Szemléjének bázisául a „Szókincsünk nyelvtani alakrendszere” című kéziratot gyűjteménye szolgált. Ez annak az osztályozásnak a bővebb, részletezőbb formája, amelyet a Magyar ragozási szótár (= RagSz.) alkalmazott, és ez a háttér-gyűjtemény az alapja A magyar nyelv nagyszótárában (= Nszt.) használt morfológiai kódrendszernek is.

Cikkében az alak- és jelentéshasadás esetei között (a kódokkal a ragozási típusokra utalva) Elekfi László szóba hozza a következőt is:

„Egyetlen megkülönböztető alak lehet a múlt idő egyes 3. személye is: *ragadt* (valahova, tárgyatlanul) és *ragadott* (botot, fegyvert). Az ebbe a (2a1) típusba tartozó 5 ige közül 3-ban jelentkezik – más-más mozzanatban – jelentéskülönbség. A *téved* minden jelentésében tárgyatlan, de ha mozgást jelent, csak (*valahova*) *tévedt* a múlt ideje; ha a hellyessel kapcsolatos állásfoglalást, akkor *tévedett*. A 18 ugyanilyen (2b1) ragozású ige hasonló ingadozásai csak a *téved* múlt idejében kötődnek eltérő jelentésekhez. – A *támad* ige, ha cselekvést jelent: *támadott*, ha keletkezést: *támadt*. Az ebbe a (2a2) típusba tartozó 13 ige szintén ingadozik ebben a múlt idejű alakban, de jelentésseltérés nem fedezhető föl bennük. Ebben a típusban jellemző ez az ingadozás a befejezett melléknévi igenévre is” (Elekfi 1998: 306).

Az Elekfi említette példák közül – a *ragadott* : *ragadt* és *támadott* : *támadt* kettőségek vizsgálatát máskorra hagyva – ezúttal csak a *tévedett* : *tévedt* párral és történetével foglalkozom.

2. Diakrón funkciómegoszlási vizsgálat történeti korpuszokban

Természetes, hogy a *tévedett* : *tévedt* pár tagjai közötti funkciómegoszlást a RagSz. az Elekfi-cikkhez nagyon hasonló módon szerepelteti: *tévedt* ’véletlenül v. hova jutott’, *tévedett* ’hibázott’. A nagyszótári segédletkötet (Elekfi–Laczkó 2006: 809) a jelentéskülönbséget nem tünteti fel; azt minden bizonnyal maga a *téved* szócikk teszi majd meg. Jelzi viszont az Elekfi által szóba hozott funkcióbeli elkülönülést már az ÉrtSz. szócikkének fejrésze is.

Az ÉrtSz. tanúsága szerint tehát a 20. század derekán regisztrálást érdemlő mértékű volt a funkciómegoszlás. Vajon mikorra kristályosodott ki, és milyen nyelvhasználat-történeti folyamat vezethetett hozzá? Ezekre a kérdésekre történeti korpuszok segítségével igyekszem válaszolni.

A Nyelvtudományi Kutatóközpontban épülő (és középmagyar anyagokkal is bővített) Ómagyar korpusz (= ÓmK., más néven Régi magyar konkordancia) igeekötő

nélküli *tévedett* vagy *tévedt* adatokat nem tartalmaz. Csupán néhány *eltévedett* olvasatú alak szerepel benne, mindig (konkrét vagy átvittebb értelmű) 'irányt tévesztett' jelentéssel, így a funkciók megoszlásáról természetesen nem lehet képet alkotni.

A szintén a Nyelvtudományi Kutatóközpontban épülő, középmagyar kori perzsövegeket és leveleket (továbbá kisebb részben ómagyar missziliseket) tartalmazó Történeti magánéleti korpuszban (= TMK.)¹ sincs igekötő nélküli *tévedett* vagy *tévedt* forma. Az *el* igekötős alakokat tekintve három *eltévedett* áll szemben egy *eltévedt* adattal. Az 'irányt tévesztett' jelentést (illetőleg az 'elveszett' jelentésárnyalatot) képviselik; 'rosszul ítél meg valamit, hibázott' jelentésű nincs közöttük, ezért itt sem mondhatunk semmit a funkciómegoszlásról.

Az Irodalomtudományi Intézetben készülő Mikes-szótárban (= MikesSz.) még lexémaként sincs *téved*, igekötővel ellátott *tévedett* ~ *tévedt* formák sincsenek. Az eddig felsorolt korpuszok vallomása tehát nem fedte fel a *tévedett* : *tévedt* kettősségnek a középmagyar kor végéig tartó történetét.

Természetesen több reménnyel foghattam az újmagyar (és – ha a trianoni békediktátum utáni időszakot külön számítjuk – az újabb magyar) periódus feltárásához. Ebben a Nyelvtudományi Kutatóközpontban létrehozott, a Nagyszótár számára összeállított elektronikus korpusz, a Magyar történeti szövegtár (= MTSz.) volt segítségemre; ez az 1772 és 2010 közötti időszakból foglal magában tekintélyes mennyiségű, publikált írásokat tartalmazó, igen változatos műfaji összetételű szöveganyagot.

Vizsgálatomhoz a csaknem 240 évet felölelő korpuszt szakaszokra bontottam: a 19. és a 20. századot negyedekre osztottam, előttük és utánuk pedig önálló szakasznak tekintettem a 18. század végét és a 21. század elejét.

A szövegtár keresőprogramjának segítségével (de – elemzetlen korpuszról lévén szó – kézi szűrést is alkalmazva) összegyűjtöttem a *tévedett* és *tévedt* minden adatát, a múlt idejű igék mellett beleértve a melléknévi igeneveket is, viszont kiszűrve az igekötős alakokat.

Az adatokat a megfelelő időszakokhoz rendelve két táblázatot hoztam létre. Az 1.-ben az alak, a 2.-ban a funkció volt a rendezési szempont. Az Elekfi László cikkében szereplő jelentéseket a 'mozgás' és az 'ítélet' címkékbe sűrítettem. A 'mozgás'-hoz tartoznak tehát a 'tévedésből vagy akaratlanul jut, kerül valahová'-féle jelentésárnyalatok, míg az 'ítélet'-hez a 'hibásan ítél, számol' típusúak.

A 18. század végén és a 19. elején még kevés az adat a statisztikai értékeléshez. Ha a funkciót figyelmen kívül hagyva csak az alakokra vagyunk tekintettel, akkor azt láthatjuk, hogy a 19. század második negyedében a hosszabb és a rövidebb forma előfordulási száma szinte azonos. A század közepétől egy évszázadon át a rövid alak van határozott többségben. A 20. század közepétől a mérleg a hosszú forma oldalára billen, de nem nagy mértékben. A 21. századra pedig egyensúly áll be.

Ha az alakokat háttérbe tolva csupán a funkciókra figyelünk, akkor azt tapasztalhatjuk, hogy a 19. század második negyedétől a 20. század közepéig a 'mozgás'-féle, azaz a 'tévedésből vagy akaratlanul jut, kerül valahová' jelentésű adatoké a vezető

¹ A munkálat Dömötör Adrienne vezetésével folyt az NKFI K 116217. számú, Versengő szerkezetek a középmagyar élőnyelvben: változók elemzésén alapuló megközelítés című projektumaként. Cikkem megírását is ez a projektum támogatta.

szerep. A 20. század második felében a 'hibásan ítélt, számolt' jelentésűeké a többség, de nincsenek nagy fölényben. A 21. századra pedig itt is egyensúly áll be.

A kétféle értékelés alapján azt feltételezhetjük, hogy attól fogva, amikortól érdekes statisztikai értékelésre vállalkozni, a hosszabb és a rövidebb forma között erős a funkciómegoszlás. A táblázatokból kitűnik, hogy ez lényegében így is van.

Igaz, a 19. század 2. negyede még kivétel ez alól: a 'mozgás' címkéjű adatok ekkor még úgy dominálnak, hogy mindkét formához azonos mértékben társulnak. Azután viszont egyre inkább a *tévedt* formához kötődnek, a 20. század végének és a 21. századnak a példáiban már kizárólagosan.

1. táblázat. Alak szerint

Időszak	<i>tévedett</i>				<i>tévedt</i>				Összesen
	mozgás	ítélet	együtt	%	mozgás	ítélet	együtt	%	
18.	1	–	1	50,00	1	–	1	50,00	2
19/1.	–	–	–	–	–	1	1	100	1
19/2.	9	2	11	52,38	9	1	10	47,62	21
19/3.	3	1	4	28,57	7	3	10	71,43	14
19/4.	2	4	6	20,69	20	3	23	79,31	29
20/1.	2	13	15	34,88	25	3	28	65,12	43
20/2.	1	29	30	41,10	41	2	43	58,90	73
20/3.	1	43	44	51,76	41	–	41	48,24	85
20/4.	–	37	37	58,73	26	–	26	41,27	63
21.	–	17	17	50,00	17	–	17	50,00	34
Összesen	19	146	165	45,21	187	13	200	54,79	365

2. táblázat. Funkció szerint

Időszak	mozgás				ítélet				Összesen
	-ett	-t	együtt	%	-ett	-t	együtt	%	
18.	1	1	2	100	–	–	–	–	2
19/1.	–	–	–	–	–	1	1	100	1
19/2.	9	9	18	85,71	2	1	3	14,29	21
19/3.	3	7	10	71,43	1	3	4	18,57	14
19/4.	2	20	22	75,86	4	3	7	24,14	29
20/1.	2	25	27	62,79	13	3	16	37,21	43
20/2.	1	41	42	57,53	29	2	31	42,47	73
20/3.	1	41	42	49,41	43	–	43	50,59	85
20/4.	–	26	26	41,27	37	–	37	58,73	63
21.	–	17	17	50,00	17	–	17	50,00	34
Összesen	19	187	206	56,44	146	13	159	43,56	365

Az 'ítélet' jelentésjegyű adatokról a 19. századra nézve csekély számuk miatt még nemigen lehet nyilatkozni. A 20. század első felében azonban már legtöbbször, később pedig kizárólag a *tévedett* alakhoz társul ez a funkció.

3. Példatár

Bár a számadatok önmagukért beszélnek, talán nem felesleges közzétennem egy kis válogatást az MTSz.-beli példákból. Úgy vélem, ez főleg két szempontból lehet érdekes: egyrészt megmutatja, miféle jelentésárnyalatú adatok tartoznak a gyűjtő-címkekhez; másrészt módot ad olyan példák bemutatására, amelyek ellenkeznek a közelmúltbeli és a mai nyelvszokással. – A jelentésárnyalatokat csak igei formában nevezem meg, azaz nem hívom fel külön a figyelmet arra, hogy melléknévi igenév is képviseli, illetve képviselhetné őket. Az idézetek forrása mindenütt az MTSz.

A '**mozgás**' jelentéstípus legjellegzetesebb képviselője természetesen ez az árnyalat: 'irányt, utat elvétele más helyre jutott, mint ahová akart'. Ma a *tévedt* alakhoz kötődik. Példák a korpuszból: „Felséggel-teljes szép képit szüzi szelídség / Folyta körül; sűgár termete mennyei volt! –/Ah, csak volt! s nincsen többé! – Mint csillag az égről, / Melynek kékellő boltja setétbe merül, / S a *tévedt* útast iszonyú dagványnak ereszti: / Úgy elesett! s minket bűba-merülve hagyott!” (1788: Batsányi János: Gróf Andrássy Mária kisasszony halálára); „mint a' *tévedt* juhok a' farkasok, úgy űznek az oláh király' emberei engemet” (1838: Jósika Miklós: A csehek Magyarországbán); „*Tévedt* madárként egy-egy emlék / Repül át néha szívemen” (1876: Reviczky Gyula: Ábrándjaim derűs világát...); „Ő is szabadulni akart: önmagától, a múltjától, régi életétől, mely – a kerekek csikorgása eszméltette a hasonlatra –, hamis sinre *tévedt*...” (1931: Sárközi György: Mint oldott kéve); „Egyszer meg letért az útról, és egy krumpliföldbe *tévedt*” (1968: Szöllösy Klára ford.: Maltz: A tüzes nyíl).

Kivételesen azonban megesik az is, hogy ezt a jelentésárnyalatot a *tévedett* (igenévi) forma képviseli: „[egyek kérék] figyelmeztettek a veszélyekre, melyek a források környékén ólalkodnak a nymphák környezetébe *tévedett* gyanutlan földi vándorra” (1952: Márai Sándor: Béke Ithakában).

Az ÉrtSz. szócikke helyesen világít rá arra, hogy a mozgást jelentő *téved* nem csupán iránytévesztést jelölhet, hanem azt is kifejezheti, hogy valaki (vagy valami) történetesen eljut, elvetődik valahová. Természetesen erre az árnyalatra is a *tévedt* formával való társulás jellemző: „Néhány hónappal előbb bizonyos idegen *tévedt* a vidékre” (1836: Kölcsey Ferenc: A vadászlak); „ugyan mellyik ördög *tévedt* utamba, hogy jövendő boldogságomra hálóját kivesse?” (1845: Degré Alajos: Eljegyzés álarc alatt); „egy német Magyarországba menvén, a korcsmába *tévedt*, hol mind magyar ruhások voltak, e miatt nagyon szeretett volna kabátjára sinórt varratni” (1860: Képes Újság); „Egy-egy részeg ember *tévedt* errefelé” (1928: Kassák Lajos: Angyalföld); „Szarvasgímet üldöztek és hatalmas vadkan *tévedt* az útjukba” (1937: Egri Viktor: Égő föld); „Sebastian jól ismeri a színpadot. A mese bonyolításához a semmiből is képes elővarázsolni a szereplőket. A félszeg tanítót, akinek élete nagy konfliktusa az, hogy egy gyönyörű nő pusztá véletlenből az ágyába *tévedt*” (1958: Sándor Iván: Sebastian: Névtelen csillag); „vagy egy fához támaszkodott, s úgy furulyázott magának, talán tót dalokat a gyermekkorból, mert ugyan ki hallgatta,

a mókusok meg a nyuszik, meg talán egy arra *tévedt* szerelmespár a kukoricásban” (1979: Gyergyai Albert: A falutól a városig).

Ugyanakkor nem egészen példátlan ebben a szerepben a *tévedett* megjelenése sem: „Akkor meg minek mindez? Hogy az emberiség kínzókamrájává legyen a beléje *tévedett* jobbaknak?” (1946: Németh László: Eklézsia-megkövetés).

Szintén a ’mozgás’ típushoz sorolható az a jelentés, amelyet az ÉrtSz. így fogalmaz meg: ’<tárgy véletlenül, gondatlanság, vigyázatlanság folytán> illetéktelen helyre jut, kerül, egyéb tárgyak közé keveredik’. Ma természetesen ez is *tévedt* formában jelentkezik, és régebről sincs ide tartozó ellenpélda: „Egy golyó Láposi István, odavaló lakos házába *tévedt* s csak kevés híjja, hogy a kis gyermekét kezében tartó háziasszonyt meg nem sebesítette” (1893: Szilágy [hetilap]); „Ez a revolvergolyó mintha csak egy kalandos moztiragédiából *tévedt volna* ebbe a gyönyörű testbe” (1924: Juhász Gyula: Eva May); „Napi feljegyzéseinek kis része s azok is egymástól távol eső évekből, néhány fiatalkori töredékes kéziratral együtt, valahogyan idegen levelek és kéziratok közé *tévedt*” (1962: Gellért Oszkár: Egy író élete: A Nyugat szerkesztőségében).

Szintén nincs ellenpélda a *tévedt* használatával szemben azokban az esetekben, amelyekben kéznek, tekintetnek, gondolatnak valahová jutásáról van szó: „Kezem mezítelen vállára *tévedt!*” (1906: Juhász Gyula: Maris); „Azon a napon Iván maga vette észre, amint derekára *tévedt* a keze” (1955: Tatay Sándor: A Simeon-ház); – „Meglátod öcsém, milyen szép kis leánykánk van. Olyan eleven mint egy kis ördög és mi földolog, édesanyjának szakasztott mása. – Remélem csak külsőleg – gondolá magában Vanderbilt, míg tekintete önkénytelenül Lizára *tévedt*” (1887: Wohl Stefánia: Aranyfüst); „Néha-néha nyugodt pillantása az asszonyra *tévedt*” (1901: Molnár Ferenc: Az éhes város); „Az ügyvéd úr tekintete a lovag úr czipőjére *tévedt*” (1908: Ambrus Zoltán: De profundis); „szeme mindig a sápadt arccskára *tévedt*” (1926: Babits Mihály: Halálfiái); „A szeme, szinte önkéntelen, Vatnaz kisasszony szoknyájára *tévedt*” (1960: Gyergyai Albert ford.: Flaubert: Érzelmek iskolája); – „Még eszembe *tévedt* egy-egy régi álmom” (1909: Kosztolányi Dezső: Groteszk. Mágia); „És messzeségbe *tévedt* lelkemen / Hulló rózsákként perg le mult, jelen” (1929: Oláh Gábor: Dante poklán át).

A ’mozgás’ jelentéstípus szemléjének lezárása előtt szeretném megemlíteni, hogy az adatok természetesen nem mindig sorolhatók be teljes bizonyossággal egyik vagy másik jelentésárnyalathoz, hiszen akadnak vitatható hovatarozású, átmenetet alkotó példák is. Talán elég itt közülük egyet idéznem; ebben a ’váratlanul valahová kerül’ és az ’eltéved’ árnyalat együtt van jelen: „– Sing belül szeme elé kapja kezét – a napfény gondolata is túl vakító a roppant záporok feneketlen szürkeségében – reflektorcsóva elé *tévedt* özként bénul meg saját gondolataitól” (1980: Sebeők János: Sárkányviadal).

Az ’ítélet’ típus kevésbé gazdag árnyalatokban, mint a ’mozgás’. Jellegzetes képviselője természetesen a ’hibásan ítélt’. Ez a jelentés már hosszú ideje a *tévedett* formához társul: „[a közlemény szerzője] lényegesen *tévedett* akkor, a midőn a taneszközökkel való felszerelésről oly gunyos kicsinyléssel nyilatkozik” (1884: Bereg [hetilap]); „Most már igazán nincs mitől félni, – gondolta a leány is, – Iza most *tévedett*. Mi sohasem leszünk szerelmesek” (1906: Kaffka Margit: A gondolkodók); „[Ady] Kosztolányi megítélésében is *tévedett*, mikor Kosztolányi első versesköteté-

ről írt bírálatában gonoszkodva Szász Károlyhoz mérte” (1929: Fenyő Miksa: Kosztolányi Ady-cikke: Nyugat); „De [Anna] *tévedett* benne, hogy Vronszkij úgy fogta föl a hír jelentőségét, ahogy ő, az asszony” (1952: Németh László ford.: Tolsztoj: Anna Karenina); „Matula természetesen most sem *tévedett*” (1956: Fekete István: Tüskevár); „Özvegy Vörösmartyné nem *tévedett*, mikor évekkal később azt mondta Gyulainak, soha menyasszony ilyen ajándékban, mint a neki írt vers, nem részesült még” (1996: Szabó Magda: A büntudatos parainesis: A merengőhöz: A lepke logikája); „Sylvanus azonban még időben ráébred, hogy *tévedett*, és nem szerethet mást, mint korábbi szerelmét” (2001: Székely Júlia: Balassi Bálint énekei és komédiája).

Egészen a 20. század derekáig azonban olyan adatok szintén jelentkeznek a korpuszban, amelyekben ezt a funkciót a *tévedt* tölti be: „a természet itt *tévedt* választásában s e felséges hölgy egészen máshová illenék, mint e tiszta de szegényes szobába” (1853: Jósika Miklós: Eszther); „– Uramócsém *tévedt* bennem! – Hogy-hogy? – Mert először is nem vagyok gazember” (1862: Szokoly Viktor: Szállás nélkül); „De a gróf *tévedt* én bennem. Én nem vagyok azon lény, kit egy férfi, ha gavallér is, vágyainak játszó eszközévé fölhasználhasson” (1869–1872: Déryné Széppataki Róza: Emlékezései); „Érvénytelen a házasság, ha a házasulandók egyike személy dolgában *tévedt*, úgy, hogy egészen más egyénnel kötött házasságot, mint akivel házasságot kötni szándéka volt (error personae)” (1900: Rézbányai József: A házasság szentsége: Hittudományi Folyóirat); „Ma már higgadtan láthatjuk, miben *tévedt* ez a Szekfű” (1919: Juhász Gyula: A mi Rákóczi...); „S mégis azóta azt kell hinnem, hogy ha Vinteuil láthatta volna az előbbi jelenetet, talán még akkor sem veszi el a hitét a leánya jószívében s ki tudja, talán nem is nagyon *tévedt volna*” (1937: Gyergyai Albert ford.: Proust: Az eltűnt idő nyomában); „De odáig még most sem jutottunk, hogy a politikában a nép uralkodjék. Mégsem *tévedt* Petőfi: a sorrendet jól ismerte föl. Először az irodalmat kell meghódítani. Majd a költők elvégzik a többit: ránevelik az országot az igazságra, előkészítik a társadalom átalakulását” (1943: Juhász Géza: Népi írók).

A másik, hibás számolással kapcsolatos jelentésárnyalatot a *tévedett* képviseli: „Nagy örömmel mentem ki az üzletből, mert azt hittem, hogy a hentes *tévedett* és a 4 krajcár a javamra irandó” (1927: Weltner Jakab: „Milliók egy miatt”. Emlékek); „beszorozta magában a szokásos ívhonoráriumot negyvennel, és akkora összeg jött ki, hogy eleinte azt hitte, *tévedett* egy nullával” (1978: Lengyel Péter: Cseréptörés).

4. Kitekintés

A *tévedett* : *tévedt* kettősség vizsgálatát természetesen további szempontokkal lehetne bővíteni. Tanulságos volna kiterjeszteni a felmérést az igeikötős alakokra. Külön figyelmet érdemelne annak a feltárása, hogy a funkciómegoszlásra nézve felfedezhető-e különbség a múlt idejű igealakoknak és a befejezett melléknévi igeneveknek a viselkedésében. Haszonnal járhatna a műfajok, regiszterek szerinti vizsgálódás is; igaz, ehhez még az MTSz. terjedelmes szöveganyaga sem látszik elegendőnek, minden bizonnyal célzott pótgyűjtésre lenne szükség.

Mint a bevezetőben jeleztem, a *ragadott* : *ragadt* és a *támadott* : *támadt* kettősségeknek és történetüknek a vizsgálatára szintén szeretnék sort keríteni. Többek között azért is, mert a tárgyatlan *téved*-hez képest bennük a tárgyas : tárgyatlan szembenállás és az igenem kérdése másfajta érdekességeket is kínál.

KORPUSZOK

- MikesSz. = *Mikes-szótár*. mikesszotar.iti.mta.hu (2020. június 18.)
 MTSz. = *Magyar történelmi szövegtár*. clara.nytud.hu/mtsz (2020. június 18.)
 ÓmK. = *Ómagyar korpusz (Régi magyar konkordancia)*. omagyarkorpusz.nytud.hu (2020. június 18.)
 TMK. = *Történelmi magánéleti korpusz*. tmk.nytud.hu

SZAKIRODALOM

- Elekfi László 1998. Eltérő toldalékokban mutatkozó jelentéskülönbségek (A „Szókinszünk nyelvtani alakrendszer” gyűjtemény alapján). *Magyar Nyelvőr* 122: 305–17.
 Elekfi László – Laczkó Krisztina 2006. Ragozási táblázatok. In: *Nszt.* 1: 797–1114.
 ÉrtSz. = Bárczi Géza – Országh László (főszerk.): *A magyar nyelv értelmező szótára* 1–7. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1959–1962.
 Nszt. = Ittész Nóra (főszerk.): *A magyar nyelv nagyszótára* 1–[7]. MTA Nyelvtudományi Intézet, Budapest, 2006–[2018].
 RagSz. = Elekfi László 1994. *Magyar ragozási szótár*. MTA Nyelvtudományi Intézet, Budapest.

Horváth László
 tudományos munkatárs
 Nyelvtudományi Kutatóközpont
<https://orcid.org/0000-0003-4522-043X>

SUMMARY

Horváth, László

On the history of the doublet *tévedett* : *tévedt* ‘was wrong/got lost’

In the suffixation of some items of the Hungarian word stock, formal bifurcations can be observed that are accompanied by semantic distinctions, that is, the two forms exhibit functional split. In this paper, the author investigates the verb *téved* ‘get lost; make the wrong decision’ whose 3sg past tense forms (and past participles) diverge in this manner. In present-day Hungarian, the meaning ‘arrived at an unwanted, non-appropriate, unexpected place’ is expressed by *tévedt*, while ‘made the wrong judgement/conclusion’ is expressed by *tévedett*. The author explores the history of this functional split with the help of corpora, tracing down the process that has led to the present-day situation. By doing that, he also offers a method that can be followed in future research, too. – With this article, the author commemorates an all-round linguist, László Elekfi, born a hundred years ago, whose research activities included the study of Hungarian conjugation and declension, including that of doublets in the above sense.

Keywords: László Elekfi, doublets in conjugation, functional split, diachronic corpus study